

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εβδομος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθήναι.

"Ετος χίλια οκτακόσα κι' έννενήντα... τί καλά!
περισσεύματα και πλούτη μās έπήραν τὰ μαλά.

Τών δρων μας μεταβολή, — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και 'στών 'Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπνήν,
και εις την 'Ελλάδα όλην — δίχως νάξια κι' έντροπήν.

Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,
για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο αν κρατήs — ξγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τον παρὰ δέν δίδει — θά τον φάη μαύρο φείδι.
Γράμματα και συνδρομαι — απ' ευθείας πρὸς έμέ,
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Όκτώ του Δεκεμβρίου
και χαλασμός Κυρίου.

Πούντος τρακόσα είκοσι ένα
και γεγονότα συνειθισμένα.

Περικλέτος, Φασουλής,
μέσα κι' έξω της Βουλής.

Φ. "Ελα, καυμένη Περικλή...

Π. Που με τραβᾷς, αδρέφι;

Φ. Γκρεμίσου μέσα 'στη Βουλή να κάμης 'λίγο κέφι.

Π. Και πώς να 'μπῶ, βρε Φασουλή, μ' αὐτή την μυρμηκιά;

Φ. Τράβα σου λέω 'γρήγορα μη σου ληθῇ χαστουκιά.

Π. Μη φέρης 'στό κεφάλι μου, βρε Φασουλή, μελάδες.

Φ. Σπρώχνε και σπρώχνου δυνατά με τους φουστανελά-

Π. Θα με κτυπήσῃ ὁ Σκοπός... [δες.

Φ. "Ας σε κτυπήσῃ... τράβα...

ας φάη 'λίγαις κοντακλαῖς και ἡ 'δική σου γκλάβα.

Π. Πέρασε σὺ ἀπὸ 'μπροστά κι' ἐγὼ νὰ ἔλθω 'πίσω.

Φ. Παραπολλά μωρολογεῖς, κι' ἔμπρὸς μὴ σε κτυπήσω.

Π. Τὰ πεινά μου πάντοτε τὰ ἔχεις γιὰ ταμποῦρι.

Φ. Γιὰ νὰ τὸ κόβω εὐκολα, βρε Περικλή, κουμποῦρι.

Π. Νά ! νά ! θυμόναι ὁ Σκοπὸς και ἀνοίξε μου τόπο.

Φ. Μὴ λησμονῆς πὼς τὰ καλά κερδίζονται με κόπο.

(Ό Περικλέτος προχωρεῖ με τεταμένα στήθη,
ὅταν ἀγρίως ὁ Σκοπὸς φωνάξῃ πρὸς τὰ πλήθη.)

Σκ. Τίς σὺ;

Π. Τῆς Κυβερνήσεως ἐμπιστευμένος φίλος,

κι' ἀπένταρος πρὸς τὸ παρόν και πεινασμένος σκύλος.

Σκ. Και τί γυρεύεις 'στη Βουλή;

Π. Τὰ δόντια μου νὰ τρῶς

και τὴν 'Αντιπολίτευσιν με λύσαν νὰ σφουρῶ.

Σκ. Βρὲ αἵντε χάσου ἀπ' ἐδῶ...

Π.

Σοῦ ὁμιλῶ 'στ' ἀλήθεια.

καὶ μὴ νομίζης ἡ πατρίς πῶς εἶναι κολοκύθια.
Κ. Καλὰ σοῦ λέει, κύρ Σκοπέ...

Σκ. Καὶ σὺ ποῖος εἶσαι πάλι, ποῦ' στὰ καλὰ καθομένου μου ἡρώες κεφάλι;

Φ. Ὁ στόμαχός μου ἔπαθε μεγάλην ἀτροφίαν καὶ θέλω νὰ χειροκροτῶ τὴν πλειονοψηφίαν.

Σκ. Μεταβολή!...

Φ. Παρακαλῶ νὰ μὴ μᾶς ἐμποδίζης.

Π. Μ' αὐτὴν τὴν αὐστηρότητα καθόλου δὲν κερδίζεις.

Φ. Ἄν φουстанέλαις δὲν φορῶ, ἀλλ' εἶμαι πατριώτης, κί' ὅς λείψῃ, σὲ παρακαλῶ, ἡ τόση ἀγριότης.

Σκ. Μεταβολή, κανόνηδες...

Φ. Θὰ ἔμποῦμε μὲ τὸ ζόρι.

Σκ. Ἄς ἔλθῃ ὁποῖος τοῦ βαστᾶ...

Φ. Βρὲ Περικλῆ, προχώρει.

Π. Γιατί καὶ σὺ δὲν προχωρεῖς;

Φ. Δὲν προχωρῶ σοῦ εἶπα.

Π. Τότε κί' ἐγὼ δὲν προχωρῶ...

Φ. Θὰ σὲ κτυπήσω...

Π. Κτύπα.

(Ὁ Στρατιώτης καὶ τοὺς δὲ μὲ κονταχιαῖς τοὺς διώχνει, ἀλλὰ τὸ πλῆθος ἄγριον καὶ σπρώχνεται καὶ σπρώχνει, κί' εἰσέρχεται μ' ἀλαλαγμοὺς στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς, καὶ χώνεται μὲς στὸν σωρὸ κρυφὰ κί' ὁ Φασουλῆς.)

Π. Γιὰ κύττα γύρω τί λαὸς καὶ τί λεφοῦσι μ' ἔπῃκε.

Φ. Μὴ σπρώχνετ' ἐτοί, βρὲ παιδιὰ, κί' ὁ ἀφαλός μου βγῇκε.

Π. Βάστα καλὰ τὴν τσέπη σου, τὰ μάτια σου γαρίδα,

καὶ ὅταν βλέπῃς ἔρωτα πολὺν πρὸς τὴν πατρίδα,

κί' ἐγὼ καὶ σὺ, βρὲ Φασουλῆ, καὶ ἡ πατρίς γνωρίζει

τὸν περιούσιον λαὸν πῶς πείνα τὸν θερίζει.

Φ. Καταλαμβάνω τί δηλοῦν οἱ συνετοί σου λόγοι,

γί' αὐτὸ ποτὲ ἐπάνω μου δὲν κουβαλῶ ῥωλόγι.

Π. Τί φουстанέλα σήμερα τιμᾷ τὰ θεωρεῖα.

Φ. Ἐκόρωσε τὸ αἶσθημα καὶ ἡ φιλοπατρία.

Π. Ὅταν τοὺς βλέπω, Φασουλῆ, πετῶ ἑστὰ περασμένα.

Φ. Κί' ἐγὼ θυμοῦμαι Κλεφτουριά καὶ τὸ Εἰκοσιένα.

Π. Ἐστὸ πάλκο τῶν Διπλωματῶν γιὰ κύττα φουстанέλαις

μὲ κατὶ ραμπαδόξυλα καὶ κατὶ μαναβέλαις.

Φ. Πῶ! πῶ! Χριστέ καὶ Παναγιά!.. βελόνα δὲν χωρεῖ.

Π. Νομίζω πῶς κί' ὁ Μοντολὼν βλαχόκαλτσαις φορεῖ.

Φ. Νά! νά! κί' ὁ Κόζεκ... κύτταξε... φορεῖ χρυσὸ του-

Π. Κί' ὁ Μόνσων εἰς τὰ χέρια του βαστᾷ χοντροῦ ματσούκι.

Φ. Φουσανελάδες ἔγιναν οἱ Διπλωμάται ὅλοι.

Π. Νά! κί' ἡ Ροζοῦ μὲ Βλάχικα καὶ κόκκινο φακίόλι.

Φ. Μὰ τώρα πέσ' μου, Φασουλῆ, τί χρεωστῶ νὰ κάνω;

Π. Νὰ κάμῃς τὸ καθήκον σου καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Φ. Νὰ φαίνεσαι καθὼς ἐμὲ εἰς τοὺς πολλοὺς ἀνέκων;

Π. Νὰ φαίνεσαι καθὼς ἐμὲ εἰς τοὺς πολλοὺς ἀνέκων,

κί' ὅταν παρλάρῃ Βουλευτῆς τῆς πλειονοψηφίας

ἀμέσως νὰ χειροκροτῇς μετὰ τῆς συντροφίας,

ὅταν δὲ πάλιν ὁμιλῇ κανεῖς Τρικουπικός

τὰ δρό σου πόδια νὰ κτυπᾷς ὡσὰν μανιακὸς

Π. Ποῖος εἰς τὸ βῆμα ὁμιλεῖ;

Φ. Ἀρχίνα, πατριώτη, μὲ λύσαν νὰ ποδοκροτῇς τὸν κύριον Βουλπιώτη,

διότι τώρα, Περικλῆ, πρὸς χάριν τῆς πατρίδος

πρέπει εὐθὺς ν' ἀκυρωθῇ ὁ Δήμος Κλεπαίδος.

Π. Κάτω, τοῦ Τάκη σύντροφε κί' ἀρχιληστή Νταβέλη,

ποῦ κόψιμο ἢ κόκα σου ἑστὴν καρμανιόλα θέλει.

Φ. Νά! κί' ὁ Στεφάνου ὁμιλεῖ... ποδοκροτεῖτε πάλι...

Π. Ψέμματα ὅλα, ψέμματα... φωνάζετε κί' οἱ ἄλλοι.

Φ. Κάτω καὶ σὺ, βρὲ τενεκέ... κανεῖς μὴν σιωπᾷ.

Π. Ὁ Τσαρλαμπᾶς ὁ Πρόεδρος τὸν κώδωνα κτυπᾷ.

Φ. Ἄν δὲν βαρύνεται ἄς κτυπᾷ κί' αὐτὸς νὰ ξεθυμάνῃ.

Π. Ἐξ' ὁ Βουλπιώτης ἡγήγορα μαζί μὲ τὸν Σισμάνη.

Φ. Ἐξω καὶ ὁ Χαρίλαος...

Φ. Ὁχι, αὐτὸς ἄς μείνῃ.

Φ. Δὲν πρότει χάρις κί' εἰς αὐτὸν παντάπασιν νὰ γίνῃ.

Π. Κί' ὁ Κοσσονάκος ὁμιλεῖ...

Φ. Κάτω κί' ὁ Κοσσονάκος, εἰς ὅλους τοὺς Τρικουπικοὺς βαθὺς ν' ἀνοίξῃ λάκκος.

Π. Χειροκροτεῖτε, βρὲ παιδιὰ, καὶ σὺ, βρὲ Φασουλῆ...

Φ. Πέρος κί' ὁ Παυλόπουλος, θαρρῶ, πῶς ὁμιλεῖ.

Φ. Μὰ νά! ἑστὸ βῆμα κίτρινος καὶ φοβερός ὡς Ἄδης

καὶ κάποιος βραχονόκορας, τοῦ πικρὴν Σπηλιάδης.

Π. Χειροκροτεῖτε τὸν κί' αὐτὸν καὶ κατὶ θὰ μᾶς φέξῃ.

Φ. Τὸ αἷμα τῶν Τρικουπικῶν ποταμὶδὸν ἄς τρέξῃ.

Π. Ἐδῶ δὲν πρόκειται ποσὼς περὶ παρονοχίδος.

Φ. Περὶ τοῦ Δήμου πρόκειται, μωρέ, τῆς Κλεπαίδος.

Π. Ψηφοφορία γίνεται μετὰ βοῆς καὶ κρότου,

κί' ὁ ἕνας λέγει τὸ μακρὸ κί' ὁ ἄλλος τὸ κοντὸ του.

Φ. Συγχάσετε ν' ἀκούσωμε...

Π. Τοὺς φάγαμε τὸ μάτι.

Φ. τὸν Ράγκο τὸν ἑκούμπισαν μετὰ τοῦ Μαυρομάτη.

Π. Πᾶνε κί' αὐτοὶ ἑστὸ διάβολο, κί' ὀλίγοι μένουν πλέον.

Φ. Δὲν χωρατεύει, βρὲ παιδιὰ, ὁ μέγας Ναπολέων.

Π. Ἡ ἐκλογή τῆς Ἀττικῆς...

Φ. Ἀκούω τὸν Σκουζέ...

Π. Ἀμέσως ἄς τὸν πάρωμε καὶ τοῦτον ἑστὸν μεζέ.

Φ. Κάτω, βρὲ χρυσοκάνθαρε...

Κατὰ διαβόλου σύρε.

Φ. Ὁ Τσαρλαμπᾶς ἀπόστασε καὶ ὕπνος τὸν ἐπῆρε.

Π. Κοιμάται κί' ὄνειρεύεται καὶ τότε θὰ ἔξυπνήσῃ,

ὅταν μεγάλο μῆνυμα καὶ φλογερὸ βροντήσῃ

πῶς ἑστὴ Βουλῇ δὲν ἔμεινε Τρικουπικὸ ρουδοῦνι...

Φ. Νομίζω πῶς ἐξύπνησε καὶ πιάνει τὸ κουδοῦνι.

Π. Νά! κί' ὁ Μπουφίδης ὁμιλεῖ...

Φ. Γιοῦχα καὶ τοῦ Μπουφίδη.

Π. Καὶ σὺ ἐχαντακώθηκες καὶ σ' ἔφαγε τὸ φίδι.

Φ. Γιὰ Μοναστήρια δὲν μᾶς λὲς καὶ σὺ ὁ προκομμένος;

Π. Ἀπὸ τὸ βῆμα, Φασουλῆ, κατέβη φουρκισμένος.

Φ. Τὰ Μοναστήρια ἔκοψαν τοῦ λόγου του τὸ νῆμα

καὶ τῶρ' ἀρνεῖται ν' ἀνεβῇ καὶ πάλιν εἰς τὸ βῆμα,

ἀν καὶ τοῦ λέγῃ ὁ Σαῖν-Ζοῦστ καὶ Βουλευταὶ πολλοὶ

πῶς δὲν προῆλθ' ἐκ μέρους των ἐκεῖν' ἡ προσβολή.

Π. Πηγαίνει κί' ὁ Μαυρομαρᾶς συγγνώμην νὰ τοῦ πᾶρῃ.

Φ. Γεῖά σου καὶ σὺ, Μαυρομαρᾶ... εἶσαι παπᾶς γιὰ πλάρῃ;

Εἰς τὸ βῆμα νάτος νάτος
Τσαρλαμπᾶς ὁ Κουδουνάτος.

Π. Ὁ Τσαρλαμπᾶς ἐξύπνησε κί' ὡς ἄγριον θηρίον

προστάζει τὴν ἐκκένωσιν τῶν ἀκροατηρίων.

Φ. Κανεῖς ἄπ' ὅλους, βρὲ παιδιὰ, μὴν τὸ κουνήσῃ τώρα.

Π. Ὁ Τσαρλαμπᾶς ἑξεθύμωσε κί' ἐπέρασε ἡ μπόρα.

Φ. Ψηφοφορία γίνεται... καθίστε πρὸς καλὰ...

Π. Δὲν θέλω νάμαι κούνουπας ἑστὸν κόρφο τοῦ Μελά.

Φ. Θὰ τὸν ἀφήσουν φαίνεται καὶ τοῦτον μὲς ἑστὴ γλύκα

καὶ ἄρον ἄρον ἑστὴ Βουλῇ θὰ φέρουν τὴν Ἀντίκα.

Π. Νομίζω πῶς ἀκύρωσαν τὸν Δήμον Διστομίων.

Φ. Ζήτω τὸ ἔθνος, ἡ πατρίς, τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

Π. Ἄκουσον, ἄκουσον, μωρέ... ὀλίγη σιωπή.

Φ. Νά! νά! θαρρῶ πῶς ἔγινε καὶ μιὰ ἐπιτροπὴ

ὅλων τῶν Δήμων τῶν γνωστῶν ἐξέλεξιν νὰ κάμῃ,

κί' ὡς ποῦ νὰ ξεμπερδέσωμε Ἀλλάχ κερίμ, βρὲ βλάμη.

Π. Πᾶνε κί' οἱ Δέκα, Φασουλῆ... μωρὲ θὰ γίνῃ νίλα.

Φ. Τόσον καιρὸ ἐρέψαμε μὲ τὴν Ἀρχὴ τῆ σκύλα.

Π. Νά! ὁ Τρικουπῆς θύμωσε καὶ μᾶς παρατηρεῖ...

Φ. Ἀλήθεια λὲς, ἐθύμωσε, καὶ τῶρ' ἀποχωρεῖ.

Π. Τὸ κόμμα του ἀκολουθεῖ ὅπισ' ὀλοταχῶς

κί' ὁ Χατζηπέτρος ἔμεινε σὰ κοῦκος μοναχός.

Φ. Θὰ μᾶς τὸν βγάλουν, Περικλῆ, καὶ τοῦτον τὸν ἐρίφη,

κί' ἀδίκως χαμαρόνεται καὶ τὸ μουστάκι στογγεῖ.

Π. Ὄσα καλὰ, Χαρίλαε, μὲ τὰ ὁρὰ κολλάρα.

Φ. Ὄσα καλὰ, Χαρίλαε... ποῦ μᾶς τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

Π. Μὰ δὲν μού λες, βρὲ Φασουλῆ, τί διάβολο θὰ γίνῃ

καὶ ὡς Ἀντιπολίτευσις ποῖος ἑστὴ Βουλῇ θὰ μείνῃ;

Φ. Μὲν ἡ Ἀντιπολίτευσις ἡ ἔθνικὴ ὁ Ράλλης.

Π. Βρὲ ἄντε χάσου ἄπ' ἐδῶ μὲ τοῦτα ποῦ μού ψάλλεις.

Φ. Ἀλλ' ὅμως ἄς ἀφήσωμεν, παιδιὰ, τὸ θεωρεῖον

κί' ἄς πᾶμε εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ εἰς τὸ Προεδρεῖον.

Π. Κορδόνι, παληοκάπουτσο...

Φ. Παπούτσι καὶ κορδόνι.

Π. Ἐξ' ὁ Τρικουπῆς ὁ χαζός, τὸ πρῶτο κουφαρνόνι...

Φ. Ὁ Θεωράκης ἄς γενῇ ζωῆς καὶ πλούτου πίδος...

(Ἐβλεπὼν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς εἰς τοῦ λαοῦ τὸ πλῆθος,

καὶ παρακολουθούμενος ἀπὸ τὸν Περικλῆτον

ὁρμὰ ταχὺς ἑστὴν αἴθουσαν μετὰ τῶν ἐγκαθημένων.)

καὶ βάζει 'στὸ κεφάλι του ἐνὸς νταῆ τὸ φέσι
καὶ κάθεται ὡς Πρόεδρος 'στοῦ Τσαρλαμπᾶ τὴν θέσι.)

Φ. Παρατηρῶ μετὰ χαρᾶς, σωτήρες Κορδονάτοι,
πῶς τοῦ Τρικούπη τοῦ Τζῶν Μποῦλ τοῦ φάγατε τὸ μάτι,
καὶ τόσο ἔγινε κακὸ 'στὰς ἐκλογὰς καὶ θρῆνος,
ποῦ τέλος ἀποχώρησιν μᾶς ἔκαμε κ' ἐκεῖνος.
'Ενθυμηθῆτε τοὺς καιροὺς ἐκείνους τῆς ἀργίας,
ποῦ κατεφεύγαμεν κ' ἐμεῖς εἰς κωλυσιεργίας,
κ' ὡς 'στὸ πρωτὶ δὲν ἔπαυε τῶν λόγων μας ἡ φούρια
καὶ ἄγρυπνοι ἐπύναμεν σαλέπι μὲ κουλούρια,
κ' ἐμύριζε εἰς τὴν Βουλὴν τσαούτη βαρβατίλα
καὶ κάστανα ἐψήναμεν μαζὶ μὲ τὸν Φωτήλα.

'Ενθυμηθῆτε τοὺς καιροὺς ἐκείνους, πατριῶται,
ὅπου ἀπεχωρήσαμεν 'στοῦ Καραπάνου τότε,
ἐκεῖ δὲ συσχεπτόμενοι τοῦ ἔθνους τὸ συμφέρον
τὰ ξίφη ἐγυμνῶναμεν Σαῖν-Ζούστ καὶ Ροβεσπιέρων,
καὶ ὁ καθένας μὲς 'στ' αὐτὶ 'ψιδύριζε τοῦ γείτονος
τοῦ 'Αρμοδίου τὸ συμβᾶν καὶ τοῦ 'Αριστογείτονος,
κ' ἐλέγομεν κ' ἐπράττομεν κρυφίως τὰ εἰκότα
καὶ ἡ κοιλιά μας 'φούσκωνε μὲ τσαῖ καὶ πισκότα.

Τώρα κ' ὁ πρὶν Προϋπουργός, ὁ 'Εφιάλτης ὄντως,
μᾶς ἀποδίδει καὶ αὐτὸς ὁδόντ' ἀντὶ ὁδόντος,
κ' ἀποχωρεῖ κρυφὰ κρυφὰ καὶ Γαλλικὰ τὸ στρίβει
καὶ ποῖός εἰξεύρει τί κακὰ καὶ τί πλεκτάνας κρύβει.
'Ημεῖς τὰς χεῖρας νίπτομεν καὶ διόλου δὲν μᾶς μέλει...
ἄς φύγη, ἄς ξεκουμπισθῇ, ἄς κάμῃ ὁ, τι θέλει,
ἄς γράψῃ μίαν ἐκκλησίαν, ἄς κωλυσιεργῇ,
ἄς μὴν πατοῦν οἱ φίλοι του κ' οἱ πρῶν 'Υπουργοί,
ἄς τρώγῃ τὰ μανίκια του, τὰ δόντια του ἄς τρίζῃ,
ἄγριαν ἐπανάστασιν κ' ἐκεῖνος ἄς κηρύξῃ,
καὶ μ' ὅλον τὸ 'Εγγλέζικο καὶ σοβαρόν του ὕφος
ἄς δρᾷ κοπτερόν σουγιά καὶ 'Αρμοδίου ξίφος.

Καὶ τῶρ' ἀπὸ καρδίας του ὁ Φασουλῆς συγχαίρει
τὴν πτέρυγα τὴν σπιβαρὰν τῶν ἐλευθεροφρόνων,
ποῦ τὰ παπούτσια τοῦδ' ὠσε δαγρήγορα 'στὸ χέρι
καὶ ἀνελπίστως ἔσωσε τὸ ἔθνος καὶ τὸν θρόνον.
'Αλλὰ συγχαίρω ἐκ ψυχῆς καὶ τοὺς ἀκροατάς,
ποῦ τόσον μέρος ἐνεργὸν λαμβάνουν κατ' αὐτάς,
καὶ κάθε πάλκο πλημμυρεῖ ἀπὸ φουστανελάδες
καὶ πατριώτας ἀχαμνοὺς σὰν Φαραῶ γελάδες.
'Όταν δ' ἐν μέσῳ ὕλακῶν κ' ἀλαλαγμῶν ἀγρίων
ἀποκοιμίζῃ ὁ Μορφεὺς τὸν Τσαρλαμπᾶ τὸν ρέκτην,

'Ο Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω—πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω —κ' ἀπὸ τοῦδε συνορνεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδή, —δρῶ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

'Εκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.

ἀμέσως τότε, Κύριοι, ἐδῶ 'στὸ Προεδρεῖον
θὰ βλέπετε ὡς Πρόεδρον κ' ἐμὲ τὸν θεομπαίκτην,

'Εξ ὁ Τρικούπης, Κύριοι... τὸν 'πῆρε τὸ ποτάμι...
ὅποσα τοῦ ἐκάμαμεν κ' ἐκεῖνος ἄς μᾶς κάμῃ.
'Ημεῖς ἐξεπληρώσαμεν τὸ ἱερὸν καθήκον
κ' ἐσπᾶσαμεν τὸν ἄλυστον τῆς τυραννίας κρῖνον,
καὶ στρώνομεν ἀμέριμνοι Λουκούλειον τραπέζι
καὶ ἄμβροσίαν πίνομεν ἀπὸ χρυσῆς λαγήνου,
κ' ἐπὶ τῆς βασιλείας μας κ' οἱ παστρικοὶ 'Εγγλέζοι
θὰ δώσουν καὶ τὰ μάρμαρα ἐκεῖνα τοῦ 'Ελγίνου,
ὅπως τ'ἀναστηλώσωμεν ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος
πρὸς δόξαν καὶ τοῦ τρέχοντος καὶ μέλλοντος αἰῶνος.
'Ας φεύγῃ ὁ Χαρίλαος κ' ἄς κωλυσιεργῇ,
μὲ τοῦτον ἐπηγαίναμεν ἐμπρὸς σὰν τὴν χελῶνα,
μὰ σήμερα, ὡς βλέπετε, παντοῦ θαυματοργεῖ
ἡ σακκορράφα μοναχὰ κ' ἡ τσαρουχοβελόνα.

Καὶ ἄλλα θέλω πάμπολλα ὡς Πρόεδρος νὰ 'πῶ,
ἀλλ' ὁ ἀχρεῖος Περικλῆς τὰ 'πίσω μου τσιμπᾷ,
καὶ ὡς ἐκ τούτου, Κύριοι, προθύμως σιωπῶ,
παρὰχωρῶν τὴν θέσιν μου 'στὸν φίλον Τσαρλαμπᾶ.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς ἀνάβει καὶ κορόνει
κ' ὁ Περικλῆτος ρίχνεται καὶ τὸν ἐμβαλαρόνει.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Λαμπρὸν 'Ημερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστή,
ποῦ ἔχουν γράψῃ λόγιοι καὶ συγγραφεῖς γνωστοί.
Εἰκόνες χαριέσταται, γλαφυρωτάτη δ' ὕλη,
ἀλλ' ὅμως μοῦ χρειάζεται 'Ομηρικὸ κονδύλι
νὰ σὰς εἰπῶ λεπτομερῶς τὰς χάριτάς του ὅλας...
πωλεῖται μόνον τρεῖς δραχμὰς εἰς τοὺς βιβλιοπώλας.

'Αμὲ τὰ «Πέραν τοῦ 'Ισθμοῦ» τοῦ Σπύρου Παγανέλη
καὶ ποῖός εἰς τὸ τραπέζι του νὰ τάχῃ δὲν θὰ θέλῃ;
'Ὡς τᾶλλά του θ' ἀναγνωσθοῦν κ' αὐτὰ μὲ ἀπληστίαν,
πωλοῦνται δὲ πρὸς τρεῖς δραχμὰς εἰς τὴν γνωστὴν
[«Εστίαν».

'Ενῶ ἐλύσσαξε βοοχὴ μεγάλη καὶ ραγδαία,
θὰ ἔβγῃ κ' ἄλλη αὐρίον ἐφημερίς σπουδαία.
Τὸ Σύνταγμα, τὸ Σύνταγμα... πῶ! πῶ! κακὸ κ' ἀντάρα!...
τὸ Σύνταγμα, τὸ Σύνταγμα... τὸ φύλλο μὲ πέντάρια.

